

[Carsten Raft.]

se, Tankbeholdningerne næsten op til den Størrelse, som vi netop har kritiseret ikke forefandtes, hvilket nødvendiggjorde, at man tog den store Beholdning til Nødbeholdning. Er det ikke saaledes, at den Minister, der har sagt, at alt er i Orden, vi har gjort det saa godt, som vi kunde gøre det, han burde føje til: men nu gør vi alt, hvad vi kan for at føre det videre, som de Herrer synes det skal være og synes det er godt? Der er ikke Tvivl om, at det ikke har været i Orden, man er kommet for sent her, som man er kommet det med saa mange af disse Nødforanstaltninger. Det er lykkedes, vi faar antageligt Frist til at bringe det i Orden og faa bragt de Tanklagre op, men det burde være gjort, før Krigen brød ud, og der har været Tid nok til at gøre det.

Jeg kan ikke se rettere, end at hele denne Sag ligger ganske enkelt. Svaret med Hensyn til Fristelsen for andre Stater og Spørgsmaalet om Valutabeholdningen er i Virkeligheden kun ganske smaa Randbemærkninger. Benzinsens Lagermuligheder kan vi vist lade være at diskutere mere. Tilbage staar den ganske blanke Situation, at medens Regeringen fra alle Sider fik Anmodning om at udskille de fornødne Lagre, at sikre dem i nedgravede underjordiske Tanke, saa foretog Regeringen sig ingenting. Derfor maatte man tage 42 Mill. l af Samfundets Beholdninger, derfor er vi i den Misère, vi er i i Øjeblikket. Jeg kan ikke se rettere, end at det er længe siden, den daarlig Administration har ligget saa klart for Betragteren, og det er længe siden, at man med en saadan Sikkerhed har kunnet sige, at den, der har Ansvar for den Situation, vi staar i i Øjeblikket her i Landet, er Handelsministeren og ham alene.

Fr. Andersen: Den ærede Ordfører for Forespørgerne har i sin første Tale her i Dag, hvor han motiverede Forespørgselen, taget sit Udgangspunkt i den Paastand, at alle vidste, at Krigen kom, og i den Argumentation, som Ordføreren har benyttet i sidste Omgang, har han stadig maattet klynge sig dertil. Der manglede snart sagt ikke andet, end at den ærede Ordfører ogsaa kunde sige, paa hvilken Dato Krigen kom. Men Paastanden om, at alle vidste, at Krigen kom, er urigtig. Alle vidste, at Forholdene var urolige, men endnu saa sent som de sidste Augustdage i Aar levede i betydelig Udstrækning Haabet om, at Krigen ikke var uafvendelig. Jeg forstaar godt, at den ærede Ordfører for Forespørgerne maa klynge sig til den Paastand, ellers bliver der ingen Gehalt i den Kritik, som han søger at fremføre,

men den ærede Ordfører for Forespørgerne sagde ogsaa i sin sidste Tale, at vi skulde holde os til den Situation, der nu foreligger. Vi ved alle, at der under Hensyn til de urolige Forhold baade i den forrige Rigsdagssamling og i den indeværende har været Forslag fremme sigtende til Bevillinger, der skulde anvendes til Beredskabskøb, og vi kan heller ikke paa nogen som helst Maade være overraskede over, at der, naar det nu viser sig, at det blev Krig, og Forholdene med et Slag er blevet anderledes, bliver ført Kritik frem over de Foranstaltninger, som er blevet nødvendige i den nu skabte Situation. I dette er der aldeles ikke noget nyt. I den sidste halve Snes Aar, hvor Forholdene i Verden har været unormale, og hvor disse unormale Tilstande ude omkring i Verden har medført en Række uheldige Følger for vort Lands Vedkommende, har det været Regeringens Opgave i videst muligt Omfang ved hensigtsmæssige Foranstaltninger at søge disse Vanskeligheder imødegaaet. Vi ved alle, at den ene efter den anden af disse Foranstaltninger ved alle mulige og jeg kan næsten tilføje umulige Lejligheder er blevet misbrugt til Forespørgseler og lange Taler og Kritik baade her og der. Jeg kan bare tage en enkelt Ting som Valutacentralen. Hvad har den ikke maattet staa for? Men stort set var det jo gaaet saaledes indtil den nu ved Krigen skabte Situation, at Kritikken i alt væsentligt var forstummet. De Foranstaltninger, som var tilvejebragt, havde vist sig at være rigtige. Det var lykkedes i betydeligt Omfang at overvinde Følgerne af Tilstandene ude omkring, og jeg tror, det vil gaa paa lignende Maade med de Foranstaltninger, som Forholdene nu ubønhørligt kræver.

Det er ingenlunde saadan, at den ærede Ordfører for Forespørgerne og hans Meningsfæller er ene om at have Øje for, at saadanne Indskrænkninger har meget ubehagelige Følger og berører Erhvervslivet og en Masse Mennesker i det hele taget. Der er ingen af os, der undres over, at den enkelte ser paa sit eget og føler Indgrebet som noget mod ham særlig ondartet og uberettiget. Det, der danner Baggrunden her, er jo ikke alene det beskæftigelsesmæssige; det er ikke blot de Mennesker, der kommer ud i Lediggang og Vanskeligheder, som besværer sig, men det er ogsaa alle de mange, som er saa heldige at eje en Vogn, idet de synes, det er rent forskrækkeligt, at de ikke efter Behag kan tage denne Vogn frem og køre, hvorhen de vil, og det kan jo ogsaa være kedeligt nok for dem. Men det, vi maa se paa, er dog Helheden.